ραφρονήσας, ἐνεκλείσθη εἰς τὸ φρενοκομεῖον τοῦ *Σαὶν-Ρεμύ*.

Ἡ δικαιοσύνη οὐδέποτε ἀπεφάνθη ἐπὶ τῆς μυστηριώδους ταύτης ὑποθέσεως.

Ὁ Ῥαοὺλ Ῥιβέϊρα ἀπέθανεν εἰς Βελλεγάρδην ἄγαμος πρὸ τινων ἐτῶν.

ΤΟΝΥ.

ΤΕΛΟΣ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ὅρα προηγουμένου φύλλου]

— Τίνα γενεαλογίαν; εἶπε.

— Τῶν κυρίων Γκίζη, οἵτινες κατάγονται, ὡς γινώσκετε, ἀπὸ τοῦ Καρόλου Μάγνου, κατ' εὐθεῖαν γραμμην.

— Ἀ! ἄ! εἶπεν ὁ Δαυΐδ, εἶσθε κατάσκοπος, κύριε· ἐγὼ ὅμως σᾶς ἐνόμιζον μόνον γελωτοποιόν.

— Ἀγαπητὲ κύριε Δαυΐδ, εἶμαι ἀμφότερα ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ, ἐάν το θέλητε: κατάσκοπος, ἵνα κάμω νά σας ἀπαγχονίσωσι, καὶ γελωτοποιος, ἵνα σᾶς κάμω νὰ γελάσητε.

— Νὰ κάμῃς νά με ἀπαγχονίσωσιν!

— Ὅπως εἶσθε καὶ εὑρίσκεσθε· ἐλπίζω, ὅτι δὲν ἔχετε τὴν ἀξίωσιν νά σας ἀποκεφαλίσωσι, διότι τοῦτο ἁρμόζει εἰς τοὺς εὐπατρίδας.

— Καὶ πῶς θὰ το κατορθώσητε;

— Ὦ! ἁπλούστατα· θὰ διηγηθῶ τὴν ἀλήθειαν, οὐδὲν πλέον. Ὀφειλω νά σας εἴπω, ἀγαπητὲ κύριε Δαυΐδ, ὅτι παρευρέθην, κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα, εἰς τὴν ἐν τῇ Μονῇ τῆς Ἁγίας Γενοβέφας μεταξὺ τῶν κυρίων Γκίζη καὶ τῆς κυρίας Μονπανσιέ.

— Ὑμεῖς;

— Ναί, εὑρισκόμην ἐντὸς τοῦ ἀπέναντι τοῦ ἰδικοῦ σας ἐξομολογητηρίου· δὲν στενοχωρεῖται τις πολὺ ἐκεῖ μέσα; πολλῷ δὲ μᾶλλον ἐστενοχωρήθην ἐγώ, ὅστις, ὅπως ἐξέλθω ἐκεῖθεν, ἠναγκάσθην νὰ παραμείνω μέχρις οὗ ἐτελείωσαν τὰ πάντα, τὰ ὁποῖα δὲν διήρκεσαν ὀλίγον. Παρευρέθην, λοιπόν, εἰς τὴν ὁμιλίαν τοῦ κυρίου Δὲ Μονσορῶ, τοῦ Λαουριέρου καὶ τινος μοναχοῦ, οὐτινος ἐλησμόνησα τὸ ὄνομα, ἀλλ' ὅστις μοὶ ἐφάνη λίαν εὔγλωττος. Γινώσκω τὴν διασκεδαστικὴν στέψιν τοῦ δουκὸς Δ' Ἀνζιοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ παιχθεῖσα ὕστερον κωμῳδία ἦτο ἀστειοτάτη· ἐπαίχθη ἡ γενεαλογία τῶν ἀρχόντων τῆς Λορραίνης ἀνατεθεωρημένη ὑπὸ τοῦ κὺρ Νικολάου Δαυΐδ. Ἐξ ἐκείνης τῆς ἀστειοτάτης κωμῳδίας ἔλειπε μόνον τὸ *ἐθεωρήθη* τῆς Αὐτοῦ Παναγιότητος.

— Ἀ! γινώσκετε τὴν γενεαλογίαν; εἶπεν ὁ Δαυΐδ, μόλις συγκρατούμενος καὶ δάκνων τὰ χείλη του ἐξ ὀργῆς.

— Ναί, εἶπεν ὁ Σχικώ, ἔκρινα δ' αὐτὴν εὐφυεστάτην, ἰδίως ὡς πρὸς τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Σαλικοῦ νόμου. Εἶναι ὅμως δυστύχημα νὰ ἔχῃ τις τόσον πνεῦμα, διότι κατορθοῖ ν' ἀπαγχονισθῇ. Ἕνεκα δὲ τούτου, κινηθεὶς ἐξ ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τόσον εὐφυοῦς ἀνδρός: Πῶς! εἶπον κατ' ἐμαυτόν, θ' ἀφήσω νὰ κρεμάσωσι τὸν γενναῖον κύριον Δαυΐδ, δεξιώτατον διδάσκαλον τῆς ὀπλασκίας, δικηγόρον τοιαύτης ἱκανότητος, ἐκ τῶν καλλιτέρων φίλων μου τέλος πάντων, ἐνῷ, ἀπ' ἐναντίας, ὄχι μόνον δύναμαι νὰ σώσω αὐτὸν ἐκ τῆς ἀγχόνης, ἀλλὰ καὶ νὰ καταστήσω εὐτυχῆ τὸν ἐξαίρετον δικηγόρον, τὸν ἱκανὸν διδάσκαλον, τὸν ἄριστον φίλον, ὅστις πρῶτος μοὶ παρέσχε τὸ μέτρον τῆς γενναιότητος τῆς καρδίας μου, καταμετρήσας τὰ νῶτά μου; Ὄχι, ποτέ. Ἀκούσας, λοιπόν, ὑμᾶς ὁμιλοῦντα περὶ ταξειδίου, ἀπεφάσισα νὰ ταξειδεύσω μεθ' ὑμῶν, δῆλα δὴ μεθ' ὑμᾶς, διότι σᾶς παρηκολούθησα μέχρι τοῦ ξενοδοχείου τούτου, ὅπου, μαθὼν ὅτι ἠσθενεῖτε, ἠθέλησα νὰ βεβαιωθῶ περὶ τῆς ἀληθείας καὶ ἀπέστειλα πρὸς ὑμᾶς τὸν ἄξιον ἐκεῖνον μοναχόν, φίλον καὶ σύντροφόν μου, ἀλλ' ὑμεῖς, λησμονήσαντες τὸ τοῦ Εὐαγγελίου *μάχαιραν δώσης, μάχαιραν λάβῃς*, ἠθελήσατε νὰ τον σφάξητε. Τότε, ἐνεφανίσθην πρὸς ὑμᾶς, ἀγαπητὲ κύριε Δαυΐδ, καὶ σᾶς λέγω: Εἴμεθα παλαιοὶ γνώριμοι, ἀρχαῖοι φίλοι· θέλετε νὰ συμβιβάσωμεν μεταξὺ ἡμῶν τὰ πράγματα;

— Τίνι τρόπῳ;

— Καθ' ὃν τρόπον θὰ συνεβιβάζοντο, ἐὰν πραγματικῶς ἦσθε ἀσθενής, ἐὰν ὁ φίλος μου Γορανφλότος σᾶς ἐξομολόγει καὶ ἐὰν παρεδίδετε αὐτῷ τὰ ἔγγραφα. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, θέλω συμβιβάσει ὑμᾶς μετὰ τοῦ βασιλέως.

[Ἕπεται συνέχεια].

Δμλ.

ΤΕΘΑΜΜΕΝΟΙ ΖΩΝΤΕΣ

[Διήγημα *Elie Berthet*]

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγουμένου φύλλου)

Ἔλαβε τότε τὸν πάσσαλον, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὁποίου προσήρμοσε θειοῦχον θρυαλλίδα, ἤναψεν αὐτὴν καὶ ἠφανίσθη εἰς τὸ σκότος.

Αἱ νεάνιδες κατ' ἐκείνην τὴν φοβερὰν στιγμὴν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κρατήσωσι τὰ δάκρυα, τοῦ δὲ Ἀντωνίου ἡ καρδία τοσοῦτον ἰσχυρῶς ἔπαλλεν, ὥστε ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἐθραύετο τὸ στῆθός του!

Ταφέντες ζῶντες.

Κρότος θύρας στρεφομένης περὶ τοὺς ἐσκωριασμένους στρόφιγγάς της ἠκούσθη. Ἡ στιγμὴ τῆς κρίσεως δὲν ἦτο μακράν. Ὁ Ἀντώνιος ἔτρεξε πρὸς τὸ κοίλωμα ἵνα προφυλάξῃ τὰς λυχνίας κατὰ τῆς μελλούσης ἐκρήξεως.

Παρῆλθον στιγμαὶ σιγῆς. Ἡ ἀγωνία τῶν δυστυχῶν νεανίδων καὶ τοῦ Ἀντωνίου ἦτο μεγίστη.

Τί ἄρα ἐποίει ὁ Λεονάρδος;

Δι' ἑτοιμότητος πνεύματος σπανίου, ὁ ἀτρόμητος νέος οὐδεμίαν προφύλαξιν παρημέλησε πρὸς ἐπίτευξιν αἰσίας λύσεως. Ἔκλεισεν ὄπισθεν αὐτοῦ, ὅσον ἠδύνατο κάλλιον τὴν θύραν τοῦ ἀνθρακῶνος, ἐκάλυψε διὰ τοῦ διαβρόχου ῥινομάκτρου τὸν τὸ πρόσωπον, ἀποκεκαλυμμένους ἀφήσας μόνον τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἕρπων διηνθύνετο ψηλαφητεί, ὅτε δὲ ἐνόησεν ὅτι ἔφθασεν εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἀνθρακῶνος, ἔστη καὶ ὕψωσε τὸν πάσσαλον, ἐφ' οὗ ὑπῆρχεν ἡ θρυαλλίς, ἀλλ' ἡ ἔκρηξις δὲν ἐπραγματοποιήθη, ἴσως διότι τὰ μεφιτικὰ ἀέρια μιγέντα μετὰ τοῦ ἀέρος, ἔσβεσαν τὴν θρυαλλίδα. Πολὺ πιθανὸν τοιοῦτόν τι θὰ συνέβαινε, διότι ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ Λεονάρδος εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἀνθρακῶνα, ἡ ἀναπνοή του καθίστατο σπασμωδική, οἱ δὲ κρόταφοί του ἐκτύπων ἰσχυρῶς. Ἀνυπομονῶν ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησεν ὅτι ἡ θρυαλλὶς ἐκαίετο, ἀλλ' ὀλίγον, ἐκίνησε τότε τὸν πάσσαλον, καὶ ἡ θρυαλλὶς ἀνέπεμψε μικρὰν κατ' ἀρχὰς φλόγα, ἥτις κατόπιν ἐμεγεθύνθη. Διὰ τοῦ ἀμυδροῦ τούτου φωτὸς διέκρινεν ὑπεράνω αὐτοῦ εὑρισκόμενην μεγάλην καὶ διαφανῆ φλύκταιναν, ἣν σχηματίζει ἐνίοτε τὸ ἀνθρακοῦχον ὀξυγόνον· κλείσας τότε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ κρατῶν ὅσον ἠδύνατο τὴν ἀναπνοήν του, διηύθυνε τὸν πάσσαλον πρὸς τὸ μέρος, ἐφ' οὗ ὑπῆρχεν ἡ φλύκταινα.

Κρότος ἰσχυρὸς ἠκούσθη ἐν τῷ ἅμα, ὅμοιος πυροβόλου. Ἡ ἀνασκαφὴ ἐφλέγετο καὶ ἐφαίνετο μέλλουσα νὰ καταπέσῃ· ἡ ἀερόθυρα ἀνετράπη, οἱ δὲ ὑπερμεγέθεις αὐτῆς στροφεῖς ἐθραύσθησαν, αἱ φλόγες ἀνεπήδησαν πέραν τῆς στοᾶς, πέτραι δὲ καὶ θρύμματα ξύλων διεσκορπίσθησαν εἰς μεγάλην ἀπόστασιν.

Πάντα ταῦτα ἐγένοντο μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς· ἡ ἠχὼ ἐπανέλαβε τὸν κρότον, δοῦποί τινες ἠκούσθησαν, καὶ οὐδὲν πλέον.

Μεθ' ὅλας τὰς προφυλάξεις τοῦ Ἀντωνίου, δύο λυχνίαι Δαυΐδ ἐσβέσθησαν.

Εὐτυχῶς ὅ τε Ἀντώνιος καὶ αἱ νεάνιδες εὑρίσκοντο ἐντὸς τῆς ὀπῆς, μὴ κινούμενοι, οὐδ' ὁμιλοῦντες. Ἐπὶ τέλους ὁ Ἀντώνιος ἀνέκραξε δι' ὅλης τῆς δυνάμεώς του:

— Λεονάρδε! Λεονάρδε!

— Λεονάρδε! ἐπανέλαβον ἥ τε Ἀμαλία καὶ ἡ Γερτρούδη.

Ἀλλὰ μάτην ἔτεινον οὖς προσεκτικόν, οὐδεμία ἠκούσθη ἀπάντησις.

— Καλὰ τὸ ἐμάντευσεν, ὑπέλαβεν ἐν ἀπελπισίᾳ ὁ Ἀντώνιος, ἀπέθανε βασανισμένος...τώρα θὰ ἐκτελέσω τὰς ὁδηγίας ὅποῦ μοῦ ἔδωσε.

— Ἔλαβε διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν λυχνίαν, διὰ τῆς ἑτέρας δὲ τὸν πέλεκυν τοῦ Λεονάρδου καὶ ὥρμησε πρὸς τὴν τεθραυσμένην θύραν. Αἱ νεάνιδες τὸν παρηκολούθησαν

— Ὄχι, ὄχι, μὴν ἔρχεσθε σεῖς· ἀφήσετε νὰ διαλυθῇ ὁ καπνὸς...ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἀκόμη ἀέρια, μείνετε σᾶς λέγω... θὰ σᾶς φωνάξω...

Ἀλλ' ἡ Ἀμαλία καὶ ἡ Γερτρούδη κρατοῦσα τὴν ἑτέραν λυχνίαν, οὐδόλως ἐπρόσεξαν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Ἀντωνίου, ἀλλ' ἠκολούθησαν αὐτόν. Διέδησαν τὰ ἐρείπια τῆς θύρας καὶ εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ φοβεροῦ ἀνθρακῶνος.

Ὁ ἀνθρακών, ὡς προείπομεν, εἶχε μεταβληθῆ εἰς ἐρείπια· δὲν ἀπέμενον ἐν αὐτῷ εἰμὴ εὐάριθμά τινα ἐξ ἀνθρακὸς ἐρείσματα, ἐξ ὧν τὰ πλεῖστα θὰ κατέπιπτον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν. Εἴς τινα μάλιστα μέρη ἡ στέγη αὐτοῦ εἶχε καταπέσει, ἐνῷ μακρότερον ὁ τοῖχος τοῦ μεταλλείου ἤγγισε τὴν κορυφὴν τῆς ἀνασκαφῆς! Στύλοι, θόλοι, ἐρείπια, τὰ πάντα ἔσταζον ὕδατος πυκνὸς καπνὸς καὶ ἀὴρ μεμολυσμένος ὑπῆρχεν εἰς τὰ φρικώδη ἐκεῖνα ἐρείπια, ἐπιφέρων ναυτίαν καὶ ἠμικρανίαν.

Ταῦτα πάντα δὲν ἐπτόησαν τὸν Ἀντώνιον καὶ τὰς νεάνιδας, ἀλλ' ἐξηκολούθησαν νὰ κραυγάζωσι καὶ ἀγωνιωδῶς ν' ἀναζητῶσι τὸν Λεονάρδον, ὃν ἀνεκάλυψαν ἐπὶ τέλους κεκαλυμμένον ὑπὸ σωρὸν ἐρειπίων, Πάντες εἰργάσθησαν ὑπεράνθρωπως ὅπως ἀπαλλάξωσιν αὐτὸν τῆς φοβερᾶς ἐκείνης θέσεως, τούτου δὲ κατορθωθέντος, ὁ Ἀντώνιος ἀφῄρεσε τὸ διάβροχον ῥινομάκτρον, ὅπερ ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν του. Ὁ Λεονάρδος ἦτο ὠχρός, οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν κεκλεισμένοι, οἱ μύωνες δὲν ἐκτύπων. Ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ φίλου του, ἀλλ' αὕτη δὲν ἔπαλλεν! Ὁ θάνατος ἐφαίνετο βέβαιος.

Κραυγαὶ ὀδύνης ἠκούσθησαν ταυτοχρόνως. Ἡ Ἀμαλία καὶ ἡ Γερτρούδη γονυκλινεῖς πρὸ τοῦ νεκροῦ ἐδέοντο χέουσαι ἄφθονα δάκρυα, ὁ δὲ Ἀντώνιος ἀφῆκε τὴν ἀδρανῆ καὶ ψυχρὰν τοῦ Λεονάρδου χεῖρα νὰ ἐπαναπέσῃ κραυγάζων μετὰ δακρύων:

— Ἐτελείωσε... δὲν μένει τώρα ἄλλο παρὰ νὰ κάμω τὰς τελευταίας θελησεις του,

Καὶ ἔλαβε τὴν λυχνίαν καὶ τὸν πέλεκύν του, ἐπήδησεν ἐλαφρῶς ἐπὶ τῶν ἐρειπίων ἀναζητῆσαι τὴν δευτέραν ἀερόθυραν. Τοιαύτη ἀναζήτησις δὲν ἦτο εὔκολος· ἀλλ' ἐν τούτοις, μεθ' ὅλας τὰς ἀμφιβολίας, τὰς προξενηθείσας ἕνεκεν τοῦ ἐδάφους, ἀνεκάλυψεν ἑτέραν θύραν, ἥτις, ὡς καὶ ἡ πρώτη, ἐφαίνετο στερεά.

Ποῦ ὡδηγεῖ αὕτη; οὐδεὶς τὸ ἐγνώριζεν. Ἴσως εἰς δεύτερον ἀνθρακῶνα ὅμοιον τῷ πρώπῳ, καὶ τότε ἡ καταστροφὴ των ἦτο βεβαία. Ἴσως ἐπὶ τῶν ἀεροφόρων ὀρυγμάτων, καὶ τότε μόνον ἠδύναντο νὰ ἐλπίζωσιν.

Ἐν τούτοις ἡ ἀνακάλυψις θὰ ἦτο μεγίστης ἀξίας, διότι ὁ Ἀντώνιος ἀνέκραξεν:

— Ἀπ' ἐδῶ, δεσποινίδες, ἀπ' ἐδῶ ἔλθετε. Καὶ χωρὶς νὰ ἀναμένῃ ἔπληξε διὰ τοῦ πελέκεως τὴν θύραν ἰσχυρῶς καὶ ἀλληλοδιαδόχως.

Ἡ Ἀμαλία καὶ ἡ Γερτρούδη ἔμενον παρὰ τὸ ἄψυχον σῶμα. Ἂν καὶ αἱ περιποιησεις αὐτῶν ἦσαν ἄγονοι, ἐν τούτοις ἡ δεσποινὶς Βὰν Βέστη δὲν ἐπίστευεν ὅτι τὰ πάντα ἀπωλέσθησαν διὰ τὸν ἀτρόμητον Λεονάρδον. Ἀλλ' ἀφοῦ οὐδεμία ἀμφιβολία τῇ ὑπελείφθη περὶ τῆς τρομερᾶς ἀληθείας, τότε κατελήφθη ὑπὸ ἀπογνώσεως.

— Λεονάρδε! ἐφώνει κύπτουσα ἐπὶ τοῦ νεκροῦ, Λεονάρδε, σὲ ἀγαπῶ... ἐὰν δὲ ἐντὸς ὀλίγου δὲν ἐνωθῶμεν διὰ τοῦ θανάτου, σοὶ ὁρκίζομαι ὅτι οὐδένα ἄλλον θὰ ἀγαπήσω, εἰς οὐδένα θὰ ἀνήκω.

Τοὺς λόγους τῆς Ἀμαλίας ἐκάλυπτεν ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου παραγόμενος κρότος, οὐδ' ἠδύναντο νὰ ἀκουσθῶσιν ὑπὸ τῆς Γερτρούδης, ἥτις ἔπασχε φρικτῶς ἐκ τῶν ἐν τῷ ἀέρι ἀναπτυθέντων μολυσμάτων.

Ναί μὲν τὸ εὔφλεκτον ἀέριον ἐξηφανίσθη, συνεπείᾳ τῆς ἐκρήξεως, ἀλλ' ἐσχηματίσθη ἀνθρακικὸν ὀξύ, ὅπερ ἠπείλει νὰ σβέσῃ τὰς λυχνίας.

. . . . . .

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Γερτρούδη ἠθέλησε νὰ ἀνεγερθῇ, ἠσθάνθη ὅτι ἀκαταμάχητος δύναμις τὴν εἵλκυεν.

— Θεέ μου! τί ἔχω, ἐφθόρισε, πνίγομαι... Ἀμαλία, φυλαχθῆτε... Ἀντώνιε, βοηθησόν με!

Ἀλλ' ὁ κρότος τοῦ πελέκεως ἐκάλυπτε τὴν ἀδύνατον φωνήν της, ἀπολέσασα δὲ τὰς αἰσθησεις ἔπεσε παρὰ τῷ σώματι τοῦ Λεονάρδου. Ἡ Ἀμαλία ἠθέλησε νὰ δράμῃ πρὸς βοηθειάν της, ἀλλὰ καὶ αὕτη κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους σχεδὸν λιπόθυμος, ψιθυρίζουσα κατὰ τὴν τελευταίαν καὶ ἐπίσημον ἐκείνην στιγμὴν:

— Ἀποθνήσκομεν ἡνωμένοι. . . ὁ Θεὸς τὸ θέλει...

Καὶ μηχανικῶς ἀνεζήτει τὴν χεῖρα τοῦ Λεονάρδου, ἣν λαβοῦσα ἐκράτει εἰς τὴν ἰδικήν της.

Ἡ λυχνία ἐσβέσθη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

Ὁ Ἀντώνιος εἰς τὴν ἑτέραν ἄκραν τοῦ ἀνθρακῶνος εὑρισκόμενος οὐδόλως ἀντελήφθη τῶν ὅσων συνέβησαν. Μόνον ἐξηκολούθει λυσσωδῶς κτυπῶν τὴν ἀνθισταμένην θύραν. Ἠσθάνετο ὅμως καὶ οὗτος τὰς δυνάμεις του ἐξαντλουμένας, καὶ ψυχρὸν ἱδρῶτα ῥέοντα ἐκ τοῦ μετώπου του, ἀλλὰ δὲν ἠννόει τὴν αἰτίαν. Ἐπάλαιεν, ἀλλ' ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, αἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλειπον, τὰ κτυπήματα καθίσταντο ἀνίσχυρα καὶ ἀβέβαια, ὁ πέλεκύς του ὠλίσθαινεν ἐκ τῶν τρεμουσῶν χειρῶν του.

Ἴσως μετά τινα λεπτὰ αἱ εὐγενεῖς ἐκεῖναι καὶ χαρίεσσαι ὑπάρξεις, αἱ πρὸ ὀλίγου ἔτι ζωηραὶ καὶ πλήρεις ζωῆς καταβᾶσαι εἰς τὸν φρικώδη ἐκεῖνον τόπον θὰ ἦσαν, οἴμοι! ἄψυχα σώματα.

. . . . . .

Ἐπίλογος.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Λεονάρδου προκληθεῖσα ἔκρηξις ἐν τῷ ἀνθρακωρυχείῳ, διὰ τοῦ ἀπεγνωσμένου ἐκείνου τρόπου ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τῶν ἐκτὸς τοῦ ἀνθρακῶνος εὑρισκομένων. Βοήθειαι καταφθάνουσι πανταχόθεν καὶ οἱ δυστυχεῖς σώζονται ἀπὸ βέβαιον θάνατον. Τὸν ὡς νεκρὸν νομιζόμενον Λεονάρδον, ἐπαναφέρουσιν εἰς τὴν ζωήν, ὅπως βραδύτερον νομφευθῇ καὶ ζήσῃ εὐτυχὴς μετ' ἐκείνης, ἣν ἠθέλησε νὰ σώσῃ θυσιάζων τοσοῦτον ἡρωϊκῶς τὴν ζωήν του.

Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΤΕΛΟΣ

Τυπογραφεῖον Κορίννης, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.